

12. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо заборони політичних партій: Закон України від 3 травня 2022 року № 2243-IX. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2243-20#Text>

13. Богашева Н., Бойко О., Венгер В. та ін. Політичні партії в Україні: Виклики війни та післявоєнні перспективи. Дослідження з оцінки ситуації. Страсбург: Рада Європи, 2023. 41 с. URL: <https://ekmair.ukma.edu.ua/server/api/core/bitstreams/1ef1f84e-790a-4c2e-b1ce-21dd03e64377/content>.

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-462-0-5>

КАТЕГОРІЙНО-ПОНЯТТЄВА ВИЗНАЧЕНІСТЬ ПРАВОВОГО КОНЦЕПТУ «АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС ОРГАНІВ ПУБЛІЧНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ» НА ПРИКЛАДІ СФЕРИ ЗАХИСТУ ІНФОРМАЦІЇ

Батіщев Сергій

аспірант

Науково-дослідний інститут публічного права

м. Київ, Україна

У межах наукових кіл заведено вважати, що з поняттям «статус» пов'язано правове положення юридичних осіб, які залежно від порядку їх створення поділяються на юридичних осіб приватного права та юридичних осіб публічного права. Нас цікавлять останні. Юридичні особи публічного права – це ті юридичні особи, які створюються безпосередньо законом або адміністративним актом як носії публічних завдань, їх організація регулюється приписами законів публічних інтересів, і вони виконують відповідні публічні функції. Такі юридичні особи створюються розпорядчим способом державними органами та органами місцевого самоврядування або організаціями, які віднесені до публічних за іншими підставами, визначеними в законі чи іншому нормативно-правовому акті, і порядок їх створення, організаційно-правові форми, правове становище не є предметом цивільно-правового регулювання, а отже, вони визначаються публічними законами [1, с. 216; 2, с. 115].

Визначаючи зміст поняття адміністративно-правового статусу, у тому числі органів публічного адміністрування, вітчизняні вчені зауважують на такому:

– В. Авер'янов – вважає, що це комплекс конкретно визначених суб'єктивних прав й обов'язків, які закріплені за відповідним суб'єктом нормами адміністративного права [3, с. 194];

– О. Панфілов, А. Калімбет – стверджують, що адміністративно-правовий статус це сукупність конкретно визначених суб'єктивних прав і обов'язків, які закріплюються за відповідним суб'єктом визначеними нормативно-правовими актами та гарантовані державою [4, с. 79];

– Т. Коломоєць – переконана, що це сукупність суб'єктивних прав й об'єктивних обов'язків, закріплених нормами адміністративного права за певним органом [5, с. 64];

– С. Стеценко – розуміє адміністративно-правовий статус органу влади як сукупність прав, обов'язків та гарантій їх реалізації, що визначені в нормативних актах [6, с. 90];

– С. Обрусна, І. Іванова, Ю. Панімаш, К. Пасинчук – визначають, що це наявність та сукупність їхньої компетенції (мети створення, цілей діяльності, завдань, функцій), повноважень (права та обов'язки у визначеній сфері діяльності) та юридична відповідальність [7, с. 93];

– О. Дрозд, Л. Сорока, Л. Миськів – обґрунтовують, що адміністративно-правовий статус органів виконавчої влади є різновидом правового статусу, який визначає права, обов'язки, повноваження та відповідальність конкретного суб'єкта цієї системи (міністерство, служба, агентство, інспекція, центральний орган виконавчої влади зі спеціальним статусом, колегіальний орган, інший центральний орган виконавчої влади, місцевий орган влади [8]) у сфері публічного адміністрування та конкретних адміністративних відносин. Вчені уточнюють, що він встановлюється законами або іншими нормативно-правовими актами, однак здебільшого – положеннями про засади та організацію їхньої діяльності. Загалом їхня думка є такою: «концепт адміністративно-правового статусу є похідним, а отже – ґрунтується на теоретичних підходах загального та спеціального спрямування; по-друге, у дискурсі обмеження його змісту приналежністю конкретного суб'єкта до сфери функціонування такого (у цьому випадку – публічного адміністрування) слід з особливою обачністю розкривати елементний склад адміністративно-правового статусу, адже іменування публічного суб'єкта не завжди відповідає його організаційно-правовій формі [9, с. 507–508].

З означеного маємо, що категорійно-поняттєва визначеність правового концепту «адміністративно-правовий статус органів публічної адміністрації» у вітчизняній науковій думці сформована через подвійний інтерпретаційний підхід: 1) через зміст як репрезентації елементів внутрішньої структури його складу, що ідентифікує суб'єкта у межах потенційно та фактично існуючих

адміністративних правовідносин; 2) через сутність, яка окреслює місце і роль органів публічної адміністрації в механізмі виконання адміністративних функцій держави.

Таким чином, на нашу думку, під адміністративно-правовим статусом органів публічної адміністрації у сфері захисту інформації слід розуміти сукупність нормативно визначених універсальних характеристик, які детермінують правове положення цих органів як суб'єктів публічної адміністрації в колі адміністративно-правових взаємозв'язків, пов'язаних із реалізацією ними повноважень під час забезпечення інформаційної безпеки та здійснення адміністративно-правового захисту прав громадян, юридичних осіб і держави в інформаційній сфері.

Література:

1. Кузнецова Н.С. Концептуальні засади інституту юридичної особи в новому цивільному законодавстві. Матеріали VIII регіональної науково-практичної конференції «Проблеми державоутворення і захисту прав людини в Україні». Львів, 2002. С. 215–216.

2. Коротун О. М. Адміністративно-правовий статус суб'єктів публічної адміністрації, що забезпечують охорону прав інтелектуальної власності. Вісник НТУУ «КПІ». Політологія. Соціологія. Право. 2019. Вип. 4 (44). С. 114–118.

3. Адміністративне право України. Академічний курс: підручник: у 2 т. / ред. Кол.: В.Б. Авер'янов та ін. Київ: Юрид. думка, 2004. Т. 1: Загальна частина. 2004. 584 с.

4. Панфілов О., Калімбет А. Адміністративно-правовий статус Кабінету Міністрів України: характеристика поняття та змісту. Прикарпатський юридичний вісник. 2021. № 2 (37). С. 79–83.

5. Коломоєць Т. О. Адміністративне право України. Академічний курс: підручник. Київ: Юрінком Інтер, 2011. 576 с.

6. Стеценко С. Г. Адміністративне право України: навч. посіб. Київ: Атіка, 2007. 624 с.

7. Обрусна С.Ю., Іванова І.В., Панімаш Ю.В., Пасинчук К.М. Адміністративно-правовий статус органів публічної адміністрації військово-цивільного характеру як суб'єктів публічного управління. Науковий вісник Ужгородського Національного Університету. 2023. Серія ПРАВО. Вип.78: Ч. 2. С. 90–95.

8. Інші органи виконавчої влади. Державні сайти України, 2023. URL: <https://www.kmu.gov.ua/catalog>

9. Дрозд О. Ю., Сорока Л. В., Миськів Л. І. Загальнотеоретичні основи концепту «адміністративно-правовий статус державної служби» з оглядом його особливостей на прикладі органів державної виконавчої служби. Юридичний науковий електронний журнал. 2023. № 5. С. 506–508.